

Na stanici polární

Mňága & Žďorp

Dlouhých čtyřicet let
ve mně rostla jen zima a led.
Život byl podivná mrazivá hra.
No a já byl kapitán kra.

Na špičce rampouchu kapka vody hlásí,
že přišlo léto.
Deset minut tání a je to.
Pak následuje půlhodina podzimní
a pak sníh a pád,
až na mínus padesát.

R: Na stanici polární,
ztratil se panel solární.
Přemýšlí každej polárník
a polárnice taky,
kdo je teď sakra zachrání.
A zatím vedou život náhradní.

Dřív lidi jak na trní,
vyhlíželi ruskej vrtulník, hmm...
Teď už jsou na tom líp,
spasí je americkéj satelit.
Mě ale zachránila jedna podivuhodná víla.
Čuměl jsem fakt jako blázen,
jak může být na světě bláze.

Rampouchy roztály a zbyla po nich trocha vody.
Dveře do léta jsou dveře do svobody.
Pod slunečником budem spolu věčně spát
a mínus padesát už nikdy více,
vždycky plus třicet.

R: Na stanici polární,
našel se panel solární.
Tančí každej polárník
a polárnice taky,
pryč je život náhradní.

Zmizela polární noc,
milé děti, jen láska má takovou moc.

R: